

עיצוב פנים

גנים תלויים

איך "מלבישים" בית? בצורה היפהפיה ביותר הנוחה ביותר? עושים הקוסמוס קטן, וכל באי הבית נכנסים אל אווירת ארמון אקזוטי.

הולכים לשוק וקונים הרבה בטעות יפות, טריות, כל כמות שלא קונים, המיד מצטברים אחרי ההנכחה על שלא ניקנו יותר. בוחרים כאלה ויטב הוציא שורשים דקיקים, ואפילו סימני נבט, בטעות מבטיחות — גם מקיימות. הן לא אנשים, שמים כל שתי בטעות דקות, או אחת גדולה בצינורות כדורית מוזכית, ממלאים במים עד כדי כיוון מחצית הבטטה, ומחכים לגודו. במיקרה זה, הוא דווקא מופיע — בצורת שורשים וענפים יפהפיים.

דואגים שלא יפחתו המים, ובודקים את צלילתם. במידה שהם העכירו עושים הלוויה לבטטה שהתפגרה, בקליעה מדויקת לתוך הפח. בנקודה זו מתחיל סיפור הפטנט.

אחרי שהבטטה הוציאה ענפים ושורשים, היא ניוונה מהמחנות שבפקעת, עד שכל המלאי אוזל והצמח שובק חיים לכל חי. — נכון? לא נכון — כי עושים קונץ קטן, קונים השן גולוי (בחגורת הפרחים, ומחלקת הגינון בתני הכל-יב) מהחלים אותו בדיק לפי התוראות ולא מילי-מטר יותר, שמים במים מהשורשים אלה לבטטה, ואז צומח דבר מפואר, שמן ומשגשג. הגינון עור לא הרשם אצלי, אבל אני רוצה להאמין, בהגיון ישר המסתמך על התרגויה של השמנים, והד אמר, ששום אורגניזם לא טיפש עד כדי לאכול את עצמו ומאגריו כל זמן שיש לו שפע קלוריות באספקה שוטפת. כך או כך, העסק צומח פראי, לוקחים את הבטטות החללים אותן בעזרת

פינת המדליות

איך להפיק כלים נוצצים

פינת המדליות, להזכירכם, היא הפינה העוסקת בכל התחומים המאד מספקים ומשתלמים של ניקיון הבית. האיש שמחלק את המדליות למצטיינות ואומנם מת מזמן, אך פינה לזיכרו עוד קיימת.

למאשרות שיש באשרותן להתלונן על מכות הכלים הלא-יעילה הלא-מנקה שלהן — הרי תגלית, לא צריך למכור את המכונה, צריך רק לקנות יותר אבקת ניקוי. אם המכונה תקינה מבחינה טכנית, הממטרות עובדות בסדר, טרמסטט ההום ולחץ המים בברז כנ"ל, וזל סדר טכס הוצאת הכלים הנוצצים בקרחת מבלקית

מקלעות מקומה, בכל פינת החדר, צפוף ככל האפשר, ומניחים לענפים לנזול מטה ביופי מטריף, לא חשוב איך מזהמים את החדר, האפקט המשגע כבר התגש. מייצבים את הפקעת בכלי-הזכוכית כי עזרת תופן אבני הימך מוקף חומות, אותן מפזרים סביב השורשים כשהבטטה במים.

שילוב הצבע החום המזכיר אדמה, מוסיף נופך יפה משלו. דע עאק, שבטטות וזקוקות לאור, והבחר אפולולי העלים מצהיכים ומתים במחאה אילמת. האויבים הכי גדולים של הנייבי הירוק הם הכנימות המכרסמות בעלה, ומתירות פירורים שחורים. עם גילוי המזיק מציאים את הצמח החוצה, וממחכן חצי מטר ויותר מרססים ברוקטי גן (מחלקת הגינון, בתי כל-יב). מכסים את כל הצמח באד קל, תוך הימנעות מהרטבה. הרטבת העלים ממש צרבת אותם בכתמים קמולים מבר ערים. לקרוא היטב את ההוראות לפני השימוש.

בהדר נזול ירק, שטיח שעיר מחוף אל חוף, וקערת-ענבים — כל אחד ירגיש כמו עלישה בארץ-הפלאות. יש רק לדאוג לכך שעלישה יתנתג יפה, ולא יתחיל לקבל כל מיני רעיונות שבסלל לא היו בתוכנית.

בין ורופי הליסלון המיושב. תמצית תיסכולי כל התיים התמקדה ברחיצת הכלים. אין דבר שגור עלי יותר. עבודה אין-סופית, סיופית מגעילת. יובן על כן מפה נפשי כאשר דקה לפני המוות הגיעה המכונה הרוחצת, המבקם לרחוץ לי, רחצתי אני אותה — מתלאות הדרכים במ הסתובבה בין טכנאי לטכנאי מבלי למצוא מזור, "גברת, המכונה בסדר, מה אם רוצה להחיים שלגו?" היו אומרים לי כל מיני ג'וזשים בלי רגש לכלים, ולא עזרו שום צלחות דביקות שהייתי מגפנפת להם מול העיניים לתוכה.

אחרי שכמעט התייאשתי, ועמדתי כבר למסור אותה למישפחה והבטיחה להתנהג איתה יפה, נמצאה השיטה להפקת כלים מבתיקים; מכניסים מלחבישול אם יש מקום מיוחד, והומר הברקה. עד כאן זה שום קונץ. הקונץ הוא כלשפוך בלי כאב לב לא שתי כפות אבקה כמומלץ, אלא שבע. חוזר-שבע.

מתחילים את תהליך הרחיצה אחרי השטיפה הראשונה, אחרת כל חומר הניקוי יורד לבייב עם מי השטיפה, ויצא שאח כל התהליך מבצעת המכונה למעשה בלי אבקה. זה הפטנט, לא משנה איזה גיבוב בלתי-אפשרי דוחסים — הכל יוצא נוצץ. אומנם מזלג או שניים עמדים לפעמים במיריים, ובמיקרה כזה יש להשאיר אותם כיתה, שיתחנכו מחדש. באופן עקרוני דוחפים למכונה כל דבר טעון הברקה, מפותחן שדור דביק מוקן, עד מגנון פלסטי מפורק של אוטומט גסי-קפה וסוכר. להתרגל להשתמש בה, עם הזמן לנמדים איך לרדוס באגנות, ומת-לשים-היכן, כדי שלא יישבר, לשים לב שהכלים לא יפריעו לסיבוב הממטרות בנתבסם.

אפילו סירים אפשר לדהוף למכונה, הם לא תמיד יוצאים נקיים לגמרי, אבל גם חצי פעולת ניקוי מקלה המון. אם יש מכונת כלים בבית, וגם עזרת, זה עסק לא משתלם להעסיק את זו והאחרונה בניקויים. מחיר השעה שלה הוא כמחיר הרבה שטיפות במכונה. אוספים כלים במשך יומיים-שלושה, וי מסבירים למישפחה לא לפתוח את דלת הממסירה, מי שבכל זאת פתח ותתעלף מהמיוחה, מקבל רק את עונשו הטיבעי על שדחף את האף לאן שלא היה צריך.

אורי יקרת

בעלי קמץ נורא. מה עושים בקשר לזה? מכאן הם גם מבררים איזה סוג של קמץ בעלך, יש קמץ חולני, ולזה אני ממליצה לקחת את המחבת הראשון, ולחבוט לו בחאש — על הבורק, זה לא ירפא אותה, אבל גם שורק של שות משהו. יש קמץ סלקטיבי, זאת אומרת, לך — לא לעצמו — כן, פעמים מתגלה הטיפוט הקמץ הזה כפורן מהריר, לא להתבבל. מגרדים קצת ומגלים שהפורנות היתה בומרנג של יוקרה וקידום אינטרסים, המניב פירות שמגלל סגור לעצמו, אם יש לך כוח להיטמע באפידרמה שלו, ולעבור את חיך בתככים של איך להסתדר ולהיות שלב מכריע בינו ובין האינטרסים שלו, עשי זאת, אבל זה קרב אבוד.

יש גם קמץ חסי, ואני מקווה בכל ליבי שזה הסוג שלך — כי רק עם זה שווה לפתור את הבעיה, עדיין במיסגרת הנישואין. זה אדם חיובי מיסודו, לב טוב, אהב בכנות, ובכל זאת קמץ. יש לזה כמה סיבות. ייתכן שהבן-אדם משקיע יותר ומדי אקשן, ומוציא פחות מדי תוצרת ובאופן יחסי למאמץ. סביר שבמצב כזה, לכל מטבע מרווחת יש ממש שם פרטי.

ייתכן שאשתו נפש עצמאית מדי לטעמו, וזאת התודמנות לשלוט בה, ולהרגיש חיוני עליידי ויסות הברז החשוב לה כל-כך — לדעתו.

ייתכן שגדמה לו שרוצים את כספו יותר מאשר אותו — והטיפש נכנס למלכוד עצמי, מונע את הכסף, הבודק על דרך הבידוד אם אהבים אותו "ננו", אחרי שהתחיל שהוא מותג יותר מדי נפרע, והא בוכה בלב שבור: "ידעתי, מבלי לדעת שיכול לדעת זאת מראש."

יופי

סודות של יפות

יפה-פירמס, בת 27, יפה מהממת, דווקא מוכנה לגלות סודות, אהנו מתאמצות בקדחתנות, ולא מוצאות פטנטים, לה הכל בא חלק.

— "זה לא ייתכן" אני קובלת, "מה יהיה על המזור? הבטחתי סודות מאחורי הקלעים. זאת לא חוכמה להיולד יפה." שעתים עברו במאמץ התרככות עליון, בסוף הגיחה טיפה: "אני אהבת ליטון" אורז עיניה, ואני התיסטריה רצתי להדפיס, אינני יודעת אם הפטנט הזה יצליח על

כולן, ליפה — זה עזר ועד איך, התחכה בעלת עור התרסינה, אמא לשני ילדים נשואה, המצטלמת בהצלחה בלתי-רגילה בלונדון, יש אימצה לעצמה את המראה הסניצרפתי הלהוט.

בשיעור ושחור חלק, ואפור עיניים מלוכסן, משתחיים כל הצלמים לרגליה, מה יש לדבר, מביטים בתמונות ומבינים גם למה.

היי שלו, מאד שלו, אם עדיין ייתכן, ולא נקרע יותר מדי. גבר שמרגיש בטוח, בטוח ממש-מתוך-תוכו, הוא נפש נדיבה, כי טוב לו.

רבינתיים, אולי יעזור לך התרגיל הר מחשבתני הבא: נניח שתיוותו של בעלך קמץ היא עובדה, אם הוא כזה, אין מוציאים כסף קמץ, לא בנוות מעץ קלמנטי-נות, ולא דבר במקום שאינו אמור להי-מצא. הפיקי ממנו תועלת בדברים שאח כן יכולה להוציא ממנו. ייתכן שהוא מאהב נהדר (הראש שלך לא אכול עד כדי לא ליהנות), ייתכן שהוא אבא נהדר, ייתכן שהוא כל מיני דברים אחרים שאח צריכה, מבעלך קחי דברים שאינך יכולה לייצר לעצמך. כסף, בימינו, את כן יכולה לייצר לעצמך.

רק אחרי שמפסיקים לרצות להיות הילדה הקטנה של אבא-בעל כל הזמן, וצריכים לשלם כל דבר עבורו — כמו שהוא חייב לשלם עבור אשתו, מבינים, שאולי בכל זאת, הגברים לא עושים כאלה חיים משור געים, אחרי הכל.

וזה כבר קצת משנה את הפרופורציות.

נא לראות את העניין כמפורד, יש רק לפנות אל אורי יקרת, ת.ד. 136, תריאכוב.

פטנטים אבטיח בלתי-נוזל

ליד העוקץ — יעיד על כך כל מי שעט על הכיפה לשלל. מדביקים ניילון אחד על הפצע, ופורסים את האבטיח לאחר-מכן לפרוסות עגולות של כשלושה ס"מ, כמו שפורסים לחם. חוצים כל פרוסה לשניים, מקצצים בשלושה ארבעה חיתוכים גדולים, ומנישים בלי הקליפה, רווח נקי לפח-דשאפה, אשר קודם היה נסתם לגמרי בשני פלחים גדולים ועולה על גדותיו.

עוד שיטה פצצה להגשת האבטיח, היא השיטה שאמל מכנה "שיטה לחוזרים", לאחר עריפת הקרקפת הנ"ל מגרדים

השכן שלי נהג לקנות אבטיח בגודל אשכול בבנות ממצע, לדחוס אותו בעזרת כוח מלוכד של כל המשפחה לתא העליון במקרר ואז, מול שיברי הלבניות, תיפוחות

הנקניקים, ותישפוכת המרק, להחליט שזה לא עסק ולחתוך אותו לשניים, מתחיל המירוץ הגדול אחרי הניילונים — להדביק ושלא יתייבש — והרווח הסופי בסוף התהליך הוא ששני מרדים במקרר הלכו קקן, מבלי להזכיר גם באיזו צורה מטופת טפת גרעילת.

את הכתלים עד העצם, החופרים עם כף מרק חדה בתנועה כדורית, מוציאים כדורי אבטיח יפים לצלחת, לא חותכים את הקליפה וכל הנוזלות נוטלות עגימה לחלל, אבל אז — כל הסיכויים לעבור חווייה מחטרה כשבלב לחלל, קולו המקפיא של בן הזוג הגנב זועק מרומה ממעמקי הר אבטיח שאיננו: "גינבית!!!"